

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronatz
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Clarumunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernàndez, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Mireia Menal, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: EFE.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Rajoy és així

Mariano Rajoy és, en bona part, una incògnita. En general, els analistes polítics acostumen a recórrer a la seva condició de gallec per a descriure un caràcter impenetrable, amb una gran capacitat d'encaixar cops sense demostrar contrarietat i un estoïcisme manifest que acaba desconcertant els adversaris, tant els de dintre del seu partit com els de fora.

Rajoy ha perdut dues eleccions consecutives i ha superat tota mena de conspiracions internes, alguna especialment notòria, com la que va encapçalar Esperanza Aguirre, la sempre inquieta presidenta de la comunitat de Madrid. En aquest sentit, el líder del PP va tenir, també, una ferotge oposició externa, amb el concurs de la major part dels mitjans de comunicació de la dreta madrilenya, que van optar clarament per demanar-ne la substitució. De fet, Mariano Rajoy va haver de suportar una campanya molt hostil dels mitjans que s'adrecen als seus votants i diàriament havia de sentir que l'entorn més agressiu de l'anomenada *Brunete mediàtica* es referia a ell com a "Maricomplejines", un malnom que insinuava, simultàniament, que el president del PP patia fluïdesa de caràcter i que ocultava una suposada homosexualitat que es proclamava com a rumor als quatre vents del Madrid polític.

Però el cas és que Rajoy va superar totes i cadascuna de les fases crítiques per les quals va passar el seu lideratge. Cap conspiració, per més suport que tingués, no va reeixir a desviar-lo dels seus objectius fins que, en aquest moment històric, ha acabat esdevenint l'únic líder possible per a àmplies franges de la societat espanyola.

Per tot plegat és interessant de posar en qüestió els trets principals d'una personalitat molt més complexa que no s'havia interpretat fins ara. Mariano Rajoy, per exemple, ha estat capaç de muntar un equip de fidels que, alhora, han fet apostes electorals arriscades, com en el cas de Maria Dolores de Cospedal, que ha estat capaç de derrotar el PSOE al feu tradicional de Castella - la Manxa. Cospedal, a més, ha anunciat una retallada dràstica dels pressupostos de la seva comunitat autònoma sense esperar els resultats de les eleccions espanyoles.

En definitiva, Mariano Rajoy ha resultat ser un personatge més ferm que no dubitatiu i més reflexiu que no pas indecís. Ara s'ha de veure quines són les primeres passes que fa i quin equip l'hi acompanya, tant des de l'executiu com des de l'entorn polític, econòmic i mediàtic. Tot plegat, cal reconèixer-ho, en un context més complicat que mai.

Als nostres lectors

Sí, efectivament, el soldat de l'esquerra –amb barba castrista– és un joveníssim Mariano Rajoy, en aquells temps sota les ordres de Jaime Milans del Bosch, capità general de València. I també és Rajoy el personatge central de la fotografia principal, ja convertit en tot un registrador de la propietat de Santa Pola, al Baix Vinalopó. Mariano Rajoy, per tant, va passar uns anys decisius de la seva joventut al País Valencià i, de fet, hi ha qui recorda el futur líder del PP, pels volts de vint anys, intentant lligar amb noies valencianes en la llengua d'Ausiàs Marc. Tot plegat dibuixa un personatge molt poc dogmàtic, fins al punt que hi ha testimonis que confirmen que es va alegrar públicament de la victòria de CiU a les eleccions catalanes del 1980. Tot un dossier –excel·lent– que signa Víctor Maceda.

Salvador Cot